

Riikka
Ala-Harja

Tämä ei ole tv-sarja

Tämä on romaani

Helsingissä
Kustannusosakeyhtiö
Otava

© Riikka Ala-Harja ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-40782-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

- Olis uutisia.
 - No?
 - Mä sain töitä.
 - Ainahan sulla on ollut töitä, jäsen Knihtilä ihmettelee.
 - Mutta työpaikan, jäsen Haapkylä jatkaa.
 - Ai mistä? jäsen Malmivaara kysyy.
 - Duudsoneilta.
 - Oho, jäsen Kamu kommentoi.
 - Ne palkkas mut.
 - Tekemään mitä? jäsen Lehtikari kysyy.
 - Tuottamaan.
 - Mitä?
 - Laatudraamaa, jäsen Haapkylä vastaa ja alkaa avata samppanjapulloa.
 - Rupeeks nekin tekeen sarjoja? jäsen Nenonen kysyy.
 - Joo, mä alan tuottaa korkeatasosesti käsikirjotettua laatudraamaa.
 - Onneks olkoon, jäsen Knihtilä julistaa ja nostaa tyhjää lasia. – Kaada!
- Jäsen Haapkylä poksauttaa pullon auki ja kumooa samppanjaa seitsemään kristallilasiin.
- Onneksi olkoon, kerhon jäsenet Alaharja, Kamu, Knihtilä, Lehtikari, Malmivaara ja Nenonen hihkaisevat. Onneksi olkoon jäsen Haapkylä! Koko elokuvakerho K47 onnittelee jäsen Haapkylää.
- Ja mä saan oman työhuoneen.

– Ei perkele, Knihtilä naurahtaa ja heiluttaa jo tyhjentyntä lasia Haapkyllälle, joka nousee ja siirtyy keittiöön hakemaan uutta pulloa ja palaa Alaharjan tuoma kympin kuohari kädessä. Alaharja katsoo huomasiko kukaan kerholaisista minkä pullon Alaharja kerhoon toi, ei ehkä.

– Tuottajan puhelin, tuottajan auto, kuukausipalkka.

– Kato, kato, kerholaiset kommentoivat ja kumoavat lasit, nojaavat taaksepäin, ja sitten he alkavat kertoa mitä kaikkea alkukevällä on tapahtunut, tai osa kerhon jäsenistä, sillä kovimpia puhumaan ovat, tässä järjestyksessä: jäsen Knihtilä, jäsen Haapkylä, jäsen Lehtikari, jäsen Malmivaara.

Ja sitten lasit ovat taas tyhjät, paitsi Kamun lasi, koska Kamulla on migreeni eikä hän juo tänään kuin kookosvettä, eikä paljon juo Nenonenkaan, sillä hän on saapunut kokoukseen autolla. Mutta Haapkylä hakee jo jääkaapista kolmannen pullon, sillä kaikki muut jäsenet juovat.

– Tilaa meiltä sarja, Alaharja ehdottaa yllättäen Haapkyllälle.

– Kerholta?

– Joo, kerhon oma tv-sarja, Alaharja täsmentää.

Haapkylä katsoo hetken Alaharjaa ja nyökkää varovasti, vähän hämmentyneenä.

– Niin. Joo.

– Ai me kirjoitettas? Kamu kysyy.

– Tietty, kuka muu, Alaharja vastaa kiihkeästi, on itsekin vähän yllättynyt miten hän tällä tavalla kesken elokuvakerhon kokouksen tuo ideansa esiin, yleensä hän odottaa ja hetken harkitsee.

Yhtäkkiä kerhoon virisee aivan uudenlainen innostus. Selät oikenevat, kerholaiset nojautuvat eteenpäin, Haapkylä haluaa kuulla lisää.

– Nyt kun susta on tullut tuottaja, sä tilaat meiltä tv-sarjan, Alaharja jatkaa tohkeissaan. – Mietitään konsepti, jotkut meis-

tä alkaa kirjoittaa helvetin hyvää esittelyä, ja kun se on valmis, sä esittelet paperin Duudsoneille. Ne innostuu, ne haluaa sen, ja sit sä tarjoot sitä jollekin kanavalle, joka kans hulluna ihasuu. Sit sä tilaat sarjan kerholta.

– Helvetti, ilman muuta! Lehtikari hihkaisee.

– Juuri näin, Knihtilä innostuu.

Kerho kääntyy malttamattomana Haapkylässä puoleen.

– Onks sulla Alaharja mielessä että millanen sarja? Haapkylässä kysyy.

Alaharja hiljenee.

Ei, ei Alaharja ole miettinyt. Sarja kuin sarja. Tärkeintä olisi kirjoittaa mahtava telkkarisarja eikä tehtailla enää yhtään romaania. Lopettaa kompastelevien kirjojen kirjoittaminen. Sarjat on paljon houkuttelevampia, mukaansatempaavampia kuin kirjat. Ja kun heidän sarjansa ilmestyisi, koko maa puhuisi siitä, sillä kaikki keskustelevat tv-sarjoista koko ajan, kaikki kirjailijatkin, ei ne mistään kirjoista puhu. Suoratoistojen sarjamaratoneissa tapahtuu liike, imu, veto, siellä loistaa valo ja kirkkaus. Sitä kohti Alaharja haluaa, sinne.

– Millasta sarjaa te – tai siis me – haluttais tehdä? Haapkylässä kysyy. Hän on selvästi innostunut, mutta koska hän on nyt virallisesti tuottamisen ammattilainen, hän haluaa hankkeeseen tarkkuutta ja asiantuntemusta.

– Kerhosta, Knihtilä ilmoittaa heti.

– Tietenkin, Nenonen innostuu. – Meidän elokuvakerhosta.

– Ilman muuta. Kerho, klubi, kokoukset, Lehtikari luettelee.

– Eli sarja neli... Malmivaara ehdottaa.

– ... ja viiskymppisten, Alaharja keskeyttää.

– Naisten, Kamu täydentää.

– Elokuvakerhosta, Nenonen jatkaa.

– Hauskalla twistillä, Knihtilä lisää.

– Hauska on aina hyvä, Lehtikari sanoo.

– On!

– Mut mikä olis sarjan ydin, tai idea? Nenonen haluaa täsmennystä, sillä hän on yleensä tarkka, asiat on pohdittava perusteellisesti.

– No just se ettei se kertois yksittäisistä ihmisistä vaan tälasesta laumasta, Lehtikari jatkaa. – Tiiviistä kerhosta.

– Kerrotaanko me vähän samanlaisesta kerhosta kuin meidän oma?

– Melkein samanlaisesta.

– Sarja olis *tavallaan* meistä, Knihtilä selventää.

– Valedokkari? Kamu kysyy.

– Joka muka paljastais kerholaisista jotain, mutta oikeesti ei, Haapkylä innostuu. – Johdettais pokkana harhaan. Leikitäis katsojien tirkistelynhalulla. Hämättäis.

– Joo, hämättäis! Nenonen innostuu. – Että me halutaan rikkoo sitä mitä jengi kuvittelee meistä. Oikeessa dokumenttissahan se menis niin, että paljastetaan muka joku oma rehellinen sisuksemme, mutta koska nyt kirjoitetaan fiktio, niin ne paljastukset on myös fiktiota. Osa voi olla tosiakin, mutta me voidaan itse valita, mitä kerrotaan.

– Näyteltäiskö me siis omilla nimillä? Malmivaara kysyy.

– Niinku Korpela näytteli roolihenkilö Korpelaa Napamiessissä? Lehtikari kysyy.

– Ai matkittais niitä? Kamu kysyy.

– No ne matki kyllä tanskalaisia, Alaharja huomauttaa.

– Jotka matki jenkkejä, Nenonen täydentää.

– Mutta jos semmosia sarjoja on jo tehty, niin miksi me ruvettaisi samaan? Niinku Napanaiset vai? Kamu kysyy vähän epävarmana ja katsoo Knihtilää.

– Herranjumala, Napamiesten Korpela ei ollut yhtään Korpela, Knihtilä parahtaa.

– Eihän mekään itseämme sinne kirjoitettais, vaan mukamas itsemme, Nenonen jatkaa. – Vääriä tunnustuksia ja valehtelua.

– Joo, dokkarityyppisessä haastattelussa olis hillitysti meikattu analysoija, vakavana *ihmisyyden äärellä*, Knihtilä ehdottaa ja alkaa hohottaa.

– Erotuksena vaan että me keksittäis omasta päästä kaikki jutut ja puhuttais mitä sattuu? Kamu penää vielä vakavana, hän todellakin on uppoutunut pohtimaan mikä tämä tuleva sarja voisi olla.

– Just niin, Knihtilä sanoo, nyökkää.

– Roolihenkilö Malmivaara mutta keksitty?

– Just, Alaharja toteaa ja nyökkää Malmivaaralle.

– Käsikirjoitettu mutta dokkarityyliin? Knihtilä ehdottaa.

– Just, Nenonen vastaa.

– Paljastettais jotain mutta oikeasti ei? Lehtikari pohtii.

– Girls 47+ meets Vain elämää! Haapkylä julistaa.

Kerholaiset alkavat nauraa, jotkut tosi räkäisestikin, sillä ajatus on... noh, aika omahyväinen, todellakin melko itseriitoinen mutta helvetin hauska, kuitenkin.

– Joo, mehän istutaan kerhossa aina pöydän ympärillä niinku Vain elämässä, Kamu huomauttaa.

– Hah hah, nimenomaan, Knihtilä innostuu entisestään.

Kerholaiset nyökkäilevät kiihtyneinä, kerhossa on nyt hinkua, levottomuutta ja paloa, sillä he tietävät täsmälleen mistä puhutaan. He kaikki ovat näyttelleet melkein kolmekymmentä vuotta, paitsi tietenkin Alaharja, hän on ainoastaan katsonut muiden kerholaisten näyttelemät elokuvat, sarjat ja näytelmät.

Nenonen pyörittelee teekuppia kädessä, on melkein sanomassa jotain, mutta ei sano, vilkaisee Haapkylää, melkein sano, ei sano, kunnes lopulta avaa suunsa.

– Sori kun mä vähän... siis mietin... Nenonen takeltelee.

– Tai vähän kyseenalaistaisin vielä... tai en tiedä onko nyt hyvä hetki ollenkaan tuoda esiin tämmösiä epäilyksiä, tai lausua niitä ääneen, että pilaanko mä nyt hyvän tunnelman, mutta

totean kumminkin, että jos sarjassa on tällöinen kirjailija Alaharja ja sen kerhokaverit, niin onko se typerä matkinta vähän elitistisestä Sinkkuelämää-sarjasta ja just siitä Haapkyllän mainitsemasta Girlsistä.

– Ai että taas kirjailija ja sen kaverit säätää ihmissuhteita? Lehtikari täydentää ja pyörittelee värikästä rannerengastaan.

– Kaikki on nykyään kirjailijoita.

– Kirjailija on tosi tavallinen ammatti.

– Onko, Alaharja kommentoi ponnettomasti ja nielee kuulauksen kuoharia.

– Mutta tää sarja on kerhosta. Keski-ikäisten naisten elokuvakerhosta, Malmivaara tähdentää.

– Niin, tässä on tärkeää että ne on tän ikäisiä, Kamu lisää.

– Sekä Sinkkuelämään että Girlsien henkilöt oli tosi nuoria.

Kerholaiset nyökyttelevät. Alaharja iskee hampaat omeinaan, neste roiskahtaa Malmivaaran sähkönsiniselle villapuserolle, mutta Malmivaara huitaisee kädellä ilmaan ja naurahtaa. Lehtikari välkehtii iloa, Kamu kaivaa ikänäkölasit päähän ja katsoo kännykkäänsä. Knihtilä kulauttaa lasin taas tyhjäksi.

– Mitä sä Haapkyllä sanot, tuottaisitko tän? Knihtilä kysyy.

– Totta kai! Jos Duudsonit lähtee mukaan. Ja joku kanava.

– Yle ois ihana, Alaharja innostuu entisestään.

Hänestä alkaa tosissaan tuntua, että tänään loksahda kaikki. Hänen ei tarvitse aamulla enää jatkaa kilpasouturomaania, jonka perään ei kustantaja eikä kukaan muukaan kysele, eikä hän itsekään sitä ehkä kauheasti odota, ja viisitoistavuotias poika pilkkaa kirjailijanammattista joka päivä ("menisit edes Wolt-kuskiksi") eivätkä elokuvakoulun oppilaatkaan näe häntä minään rohkeana ja dynaamisena tekijänä. Muutenkin vituttaa aika usein kaikki, välillä täytyy mennä makaamaan sohvalle kesken työpäivän kun ahdistaa, ruumiin sisuksissa joku tämä homma tai elämä tai joku tiivistyy painavaksi mustaksi

muhruksi, vaikka tavallaan tietää mistä tällaiset olotilat joh-
tuu. Hän ei ole enää *one of the girls*, hän on *a menopausal bitch*,
mutta pahalta se tuntuu silti.

– Ja sä kirjottaisit? Haapkylä kysyy ja katsoo Alaharjaa.

– Ilman muuta, Alaharja vastaa edelleen innokkaana, ei
jähmeästi ollenkaan, ei sillä tavoin miten muut kerholaiset
ovat yleensä tottuneet jäsen Alaharjan kommentoivan asioita.

– Kuka muu?

– Ihan tosi mielellään muuten, mutta mulla on yhden
siirtolapuutarhasarjan kuvaukset Berliinissä, Lehtikari ker-
too. – Mä oon pois.

– Ja mä muutan puoleks vuodeks Sarajevoon tekeen mu-
saa, Kamu tiedottaa. – Mut kuvauksiin tietty tuun.

– Samoin, Lehtikari vakuuttaa.

Haapkylä katsoo Knihtilää.

– Mä en missään tapauksessa ehdi kirjottaa, Knihtilä il-
moittaa heti.

– Mut mä haluan, Malmivaara sanoo.

– Hyvä, Haapkylä lausuu ja katsoo Nenosta, mutta Neno-
nen on hiljaa.

– Kirjoittajat on nyt kasassa. Bravo, bravo! Kerron maanan-
taina Duudsoneille, että Alaharja ja Malmivaara kirjoittaa esit-
telyn ja nyt te rupeatte väöntämään helvetin hyvää konseptia,
jonka joku laatukanava haluaa.

Alaharja nyökkää, Malmivaara nyökkää, Haapkylä nyök-
kää, Kamu nousee, menee vessaan, Haapkylä kaurapuu-
ron värinen kissa hyppää Lehtikarin syliin, Haapkylä käy lait-
tamassa ranskalaista indierokkia. Malmivaara alkaa kertoa
miten toisen kilometrin jälkeen alkoi vetää suonta, Knihtilä
naputtaa upeasti lakattuja kynsiään pöytää vasten, Nenonen
ottaa pienen palan siemenleipää. Kamu palaa vessasta, Neno-
nen pureksii siemenleipää ja sanoo yhtäkkiä, aika hiljaa:

– Mä voisin kyllä kans kirjottaa.

– No mut hyvä, Haapkylä ilahtuu.
– Joo, tosi hyvä, Malmivaara lisää.
– Erittäin on, Alaharja jatkaa, myös hyvin mielissään: kolme kirjoittajaa on ehdottomasti parempi kuin kaksi.

– Lähetätte esittelyn tällasesta sarjasta kaikille kerholaisille mahdollisimman pian, tuottaja Haapkylä pyytää ja katsoo kirjoittajatrioa.

Alaharja, Malmivaara ja Nenonen nyökkäävät.

– Ja nyt lisää ruokaa, Haapkylä tokaisee ja lähtee hakemaan keittiöstä vaniljajäätelöä ja vadelmia ja kahvia ja teetä ja keskieurooppalaista suklaata, kopisuttaa parkettia korkokengillään. Alaharja rientää perään, Alaharja rynnii aina auttamaan, se on verenperintöä isän hautaustoimistosta, jossa hän ennen teatterikoulua työskenteli, ja sitten he palaavat kantaen kahta täyttä tarjotinta.

– Näytteliskö tuottajakin? Nenonen kysyy ja katsoo Haapkylää.

– Todellakin, Haapkylä vastaa ja iskee ison antiikkilusikan jäätelökulhoon.

– Ja Alaharja? Malmivaara kysyy.

– Ilman muuta, Knihtilä täräyttää.

Tosiaan: Alaharjakin pääsisi näyttelemään, replikoisi sarjassa muiden mukana. Alaharjaa ajatus pyörryttää. Ensin hän päästi suustaan sarjahaaveen, jota hän ei ole koskaan uskaltanut sanoa ääneen, sitten vielä tämä: hän saisi näyttellä.

– Oikeesti mäkin näyttelisin? Alaharja kysyy varoen.

– Tietenkin, Kamu nyökyttää.

– Eikä tässä sarjassa kävis niin, että loppujen lopuks roolihenkilö Knihtilää näytteliskin joku kolmikymppinen, Knihtilä heittää ja hörähtää.

– Ai et me kirjotettais omannimiset roolit, mut ohjaaja haluisikin siihen jonkun kolmikymppisen?

– Joo ei, Haapkylä lupaa. – Tuottaja pitää tästä huolen.

– Ja siis mäkin näyttelisin eikä millään läpällä? Alaharja varmistaa vielä.

– Kyllä, Lehtikari vakuuttaa.

– Tehdään tosi tinkimätön, häpeämätön tv-sarja. Johtotähtenä: Girls 47+ meets Vain elämää, Haapkylä julistaa.

– Pitää vaan alkaa kirjottaa, Malmivaara toteaa ja vilkaisee Nenosta ja Alaharjaa.

Elokuvakerho K47

Kerhosäännöt: kielletty alle 47-vuotiailta.

Tänä vuonna kerho on K47.

Ensi vuonna K48.

Kielletty myös miehiltä. Aina.

Jäsenet: kuusi ammattinäyttelijää ja yksi kirjailija. Haapkylä on valpas ja tehokas, Kamu hauska ja kokeellinen, Knihtilä suora ja rivakka, Lehtikari pohtiva ja ilveilevä, Malmivaara toimielias ja sävyisä, Nenonen harkitseva ja terävä, Alaharja vähän vaisu mutta ystävällinen.

Kerho kokoontuu keskimäärin kuusi kertaa vuodessa, joskus useammin, jos kerholaisilla ei ole kiireitä. (Yleensä on. Tai toisilla kerholaisilla on ja toisilla ei.) Kerhokokous on aina odotettu tapaus kun sellainen vain saadaan sovittua.

Elokuva katsotaan etukäteen. Omalla ajalla, yksin. Sen jälkeen kerhon kokouksessa keskustellaan siitä. (Ei aina.) Kerho puhuu paljon myös tv-sarjoista, mutta ei virallisesti. Itse asiassa nykyään puidaan enemmän sarjoja kuin elokuvia, sillä kaikki katsoo niitä koko ajan, joka päivä, niin että parempi nimi olisi tv-sarjakerho, mutta sanana se on huomattavasti vaikeampi kuin leffakerho.

Tietenkin kerhossa puhutaan myös siitä, miten näyttelijät on elokuviin ja tv-sarjoihin roolitettu, miksi taas kalju tatuoitu lihasukkelijähta nuorta kiljuvaa pitkätukkanaista teollisuusalueella ja miksi nyökyttelevä empatianainen kuuntelee

ahdistunutta älyniekkamiestä, ja missä ovat arkiset, tavalliset transroolit. On siellä joukossa hyvinkin kirjoitettuja henkilöitä, komeita ja moniulotteisia, mutta voi: tuolla taas lasketaan hoivakämmentä jonkun ukkelin harteille.

Ja sitten kerho puhuu myös paljon omista puolisoista tai siitä ettei sellaista ole ja siitä että toisaalta yksin on myös hyvä mutta toisaalta ei ole, ja muiden puolisoista, siis alan erilaisista avioeroista ja uusista pariskunnista, siitä että kun on melkein viisikymmentä – ja kolme heistä jo ylikin – että he ovat melko iäkkäitä mutta toisaalta eivät ole tarpeeksi vanhoja esimerkiksi muodikkaisiin mummoveimaantumisleffoihin, tai siis kerhon näyttelijät eli kaikki paitsi Alaharja.

Alaharja on teatterikoulun käynyt kirjailija, muut ovat samasta koulusta valmistuneita näyttelijöitä.

Kun he aloittivat, kerhon ikäraja oli 37.

Nyt nuorin jäsen Lehtikari on 47.

Kerho aloitti juuri ennen tasavallan presidentti Niinistön ensimmäisen kauden alkua, mutta he eivät tavanneet Niinistön tukitilaisuudessa, he tapasivat ehdokas Haaviston juhlissa.

Kerho kokoontuu jäsentensä kodeissa, sillä kaikki kerholaiset ovat naistenlehtinaamoja, joten baarissa joku aina tulee kännissä selittämään, tai viereisessä pöydässä istuva saattaa kuulla kun kerhon huomattavimmat naistenlehtijulkikset Haapkylä, Knihtilä tai Malmivaara kertovat jotain kuumottavaa ja sitten joku ulkopuolinen baari-istuja juoruaa kerhojäsenen yksityisasian eteenpäin.

Haapkylä, Knihtilä ja Malmivaara ovat julkiskismittarissa kerhon A-sarjaa. Muut ovat B-sarjaa, tai Alaharja itse asiassa C.

Kerhon perustamishistoria (tv-sarjassa tämä toimisi klassisena dokumenttihaastatteluna nojatuolissa kuten Knihtilä ehdotti. Kohtaus olisi valaistu huolella):

ALAHARJA: Mä jätin pojan savikerhoon ja jatkoin presidenttiehdokkaan tukibileisiin. Oli tulossa vaalit ja yhtäkkiä yllättävän moni ajatteli että *Haavisto wow wow*, sehän olisi mahtava presidentti. Mä astuin vanhan leffateatterin aulaan, ilmassa oli innostunut värinä. Mäkin olen tavallaan leffaväkeä koska olen käsikirjoittanut lyhytelokuvan ja yhden osan tv-sarjaa, joka ei ikinä mennyt tuotantoon. Tyyppejä istui aulan sohvilla. Mä näin vanhat tutut Knihtilän ja Kamun jotka mä muistin teatterikoulusta, ja niiden kanssa istui Lehtikari, jota mä opetin ykköskurssin Draaman perusteissa, ja mä menin istumaan niiden luo. Mä olin just eronnut ja muuttanut Puolasta takaisin Suomeen.

MALMIVAARA: Sit mä tulin siihen. Samoin Nenonen. Viimeisenä Haapkylä.

LEHTIKARI: Ja sitten Malmivaara alkoi puhua erostaan, siltä tuli sellainen aukinainen ryöpsähdyspölähdys siitä kun avioliitto ei onnistunutkaan, miten ei saa nukuttua kun miettii vain lapsia, että miten itsekkäistä syistä pilaa niiden elämän, ja mäkin aloin puhua mun erosta.

ALAHARJA: Malmivaara osasi muotoilla asian niin tarkasti, että mun oli pakko avata suu ja kertoa kaikki mun erosta, osittain ihan tuntemattomille ihmisille.

MALMIVAARA: Yhtäkkiä kaikki alkoi puhua eroista. Tai ei kaikki mutta me kolme, ja muut puhui puolisoista.

NENONEN: Mä selitin yhdestä kotimaisesta leffasta jossa erottiin. Siinä avioero oli kuvattu jotenkin teennäisesti, tyhjästi, kumman pelkurimaisesti.

ALAHARJA: Ja sitten mä kommentoin siihen Nenosen eroleffan analyysiin, että miksei me voitais puhua joskus lef-

foista samalla tavalla kun me puhutaan esimerkiksi mun lupupiirissä kirjoista. Että juodaan kaljaa ja syödään jotain mitä jengi on tuonut ja puhutaan kirjasta jonka kaikki on lukenut. Että leffastakin voisi. Että olisi suoraa ja hyvää keskustelua, että saisi sanoa mitä ajattelee eikä tarvitsisi esittää – tai ainahan sitä vähän esittää tollasissa, tai yrittää näytellä nokkelaa ja korkeelentoista persoonaa.

KNIHTILÄ: Me kaikki oltiin että ihan mahtava idea. Joo. Nähdään. Valitaan. Otetaan kotimaisia elokuvia. Käydään leffassa omalla ajalla ja puhutaan siitä jonkun kotona.

HAAPKYLÄ: Illalla mulle tuli ilmoitus: Kamu on perustanut Facebook-ryhmän ja kutsunut kaikki sohvatyypit mukaan.

KAMU: Aika sattumanvarainen joukko alkoi tapailla toisensa kodeissa. Ei varsinainen bestisporukka.

ALAHARJA: Ei niinku Duudsonit, nuoruudenkaverit lakeuksilta, jotka kuvaa temppuvideoita ja alkaa saada rahaa niistä.

LEHTIKARI: Mutta oma kerho.

MALMIVAARA: Kerho kyllä kuulostaa lasten jutulta. Me kuitenkin ollaan aikuisia ja meillä on lapsia ja töitä.

KAMU: Pitäiskö sit sanoo klubi?

NENONEN: Ehdottomasti ei pitäis. Klubi on Lions tai Rotary tai joku muu porvarish. Tää on kerho, niinku lapsilla. Piiri.

HAAPKYLÄ: Ja me ollaan aika usein uhottu et ”hei tehdään nyt jotain yhdessä saatana ku äijätkin koko ajan”, ja Kamu ehdotti et ”joo, kootaan keittokirja”, tai Alaharja luuli aluks et se on läppä, mut ei se ollu. Alaharja kielsi että ei todellakaan mitään julkkiskeittokirjaa.

KNIHTILÄ: Korpela naureskelee kotona, siis sillä lailla mieshellästi vitsailee, että ette te siellä leffakerhossa mistään leffoista puhu, vaan juoruutte ja kännäätte, mikä pikkusen pitää myös paikkansa, mutta kyllä me puhutaan aina leffoistakin.

LEHTIKARI: Yleensä mä lähden tokana, koska pitää

mennä lapsen luo. Alaharja lähtee aina ensimmäisenä, se on totaaliyksinhooltaja.

ALAHARJA: Mun puolalainen eksä on hävinnyt Kaakkois-Aasiaan.

KAMU: Leffakerhon kokouksia on ihan tosi vaikea sopia, tapaamiset saattaa venyä monella kuukaudella. Kerholaiset on esityksissä tai opettamassa tai kuvauksissa tai seminaareissa, ei vaan löydy yhteistä iltaa, kaikilla lapsia ja puolisoita ja joogaa ja karonkoita, tai rampataan vanhempien ja sukulaisten luona, on kaverin veneennostotalkoot tai lapsen joulujuhla ja toki myös lehtihaastattelu ja hiihtoloma ja ihan kauppareissuja ja apurahahakemuksia, kaikkea sälää koko ajan, ja viime hetken peruuntumisia myös totta kai, lapsi kipeenä tai itse makaa sängynpohjalla. Knihtilä on proffa teatterikoulussa ja Malmivaara näyttelee ja valokuvaa, ja Nenonen ja mä tehdään myös musaa, ja Lehtikarilla on niin iso tv-sarja ettei se käytännössä edes nuku, ja vaikka voisikin nukkua, niin ei pysty, kun pitää opetella repliikkejä.

MALMIVAARA: Ja nyt siis leffakerho tekee tv-sarjan Duudsonien firmaan.

LEHTIKARI: Tietääkö kaikki suomalaiset Duudsonit?

ALAHARJA: Totta kai! Toisessa kourassa moottorisaha, toisessa pesäpallomaila, jussipaitakuvio tatuoitu komiasti käsivarteen. Seisoo hajareisin lakeuksilla, nostaa pesismailan, helavyö heilahtaa ja sitten Duudson huitasee mailalla, aivan yhtä kovaa kuin Seinäjoen mailajussi. Mäkin olen Etelä-Pohjanmaalta, asuin kaksyt vuotta pohjalaisen hautaustoimiston pihassa.

Ja nyt yhtäkkiä tällaisena maaliskuisena päivänä Alaharja on riemastunut, että uskalsi avata suunsa uunituoreen Duudsonituottajan edessä. Tv-sarjasta ei tarvitse enää haaveilla. Se on tässä. Ainakin viimeiset viisi vuotta hän on pohtinut miten viileää olisi kirjoittaa tv-sarja, ja nyt hän on kirjoittamassa sitä yhdes-

sä Malmivaaran ja Nenosen kanssa. Haapkylä tuottaa, Haapkylä onnistuu kaikessa mihin hän ryhtyy, hän on pystynyt vaihtamaan alaakin, näyttelijästä sarja- ja elokuvatuottajaksi. Alaharja on yltiöpäisen riemuissaan, sillä kirjallisuus on totta tosiaan ohi, se on auttamatta *förbi*, sen sijaan sarjoissa tapahtuu, niitä ihmiset katsovat, ja nyt olisi tilaisuus kirjoittaa kilpasouturomaanin apurahalla tv-sarjaa, mikä onkin aivan ensiluokkainen asia, sillä hän on hyvin, hyvin – tämä on varmasti jo tässä vaiheessa tullut selväksi – väsynyt tehtailemaan kirjoja. Hallelujaa! Puhurina raikasta ilmaa! Huomenaamalla hänen ei tarvitse ryhtyä näpyttelemään läppärille sanasössöä, jonka kustantaja penseänä painaa ja sitten joku näyttelijä lukee mähmän studiossa, äänikirjan kesto keskimääräiset kahdeksan tuntia, ja taas yksi teos hukkuu syksyn kohinaiseen kirjamereen, eikä kukaan välitä edes nostaa ruumista, maatu-koon merenpohjaan.

Mutta nyt vihdoin pääsee kirjoittamaan katsojien ytimissä jymisevää sarjaa. Että Alaharja olisi rohkea tekijä sekä näyttelijänä että käsikirjoittajana, kirjoittaisi tarkkaa ja intiimiä sillä lailla että tekstillä olisi vaikutus johonkin. Ei ehkä suoranaisesti maailman konflikteihin ja ilmaston tilaan, mutta heidän sarjansa jälkeen katsojien ajattelusta tulisi avarampaa ja syvempää, jokin pöyhisi heidän sisuksiaan. Ja Alaharjan taiteeseen muodostuisi tv-sarjan myötä uusi suunta, hän ei olisi enää tuotantolaitoksena kirjoja puskeva kirjailija, hän olisi hilpeästi ja syvästi kirjoittava, roolihenkilöiden moninaisuutta viljelevä, koskettavia ja älyllisesti teräviä havaintoja tekevä tv-sarjan käsikirjoittaja.

Haapkylään vetämänä Alaharjan tekstistä tulisi rentoa, terävää ja hauskaa. Haapkylä ohjastaisi valppaalla energiallaan tämän projektin niin sanotusti maaliin, ja sarjajhenkilö Haapkylästä kolmikko käsikirjoittaisi tietenkin Haap-timantin.

Malmivaara seisoo oven takana pitkä takki auki ja ojentaa Alaharjalle kolmiolievän.

– Ajattelin että toi riittää kolmelle. Jos palastelee.

Malmivaara siirtyy vessaan. Ovikello soi. Nenonen saapuu ja ojentaa Alaharjalle pienenpieniä espanjalaisia aprikooseja. Malmivaara palaa Alaharjan vessasta, jonka Alaharja ehti onneksi juuri ennen kirjoittajatovereiden saapumista hinkata puhtaaksi. Alaharjaa jännittää: vihdoinkin he alkavat hommiin, tästä sarjanteko alkaa, hänen elämänsä muuttuu. Se ei enää ole takkua ja pyristelyä, hyhmää josta ei saa otetta.

Kirjoittajat istuvat olohuoneessa ja heillä on läppärit sylissä. Limoviikuna, rahapuu ja traakki kasvavat ikkunalaudalla. Nenonen luo yhteisen tiedoston, jonne he voivat kirjoittaa yhtä aikaa jokainen omalta läppäriltään.

– Haapkylä pyysi esittelyn jolla se voi myydä sarjan Duudsoneille, Nenonen lausuu lähtölaukauksena.

Malmivaara ja Alaharja nyökkäävät virallisesti.

– Meniskö se jotenkin näin... Nenonen jatkaa ja alkaa samalla näpyttää yhteistiedostoon: ”Komediallinen tv-sarja, jossa kuusi näyttelijää ja yksi kirjailija kokoontuvat kerran kuussa elokuvakerhoon. Illanvietot ovat kaoottisia, äänekkäitä ja erimielisiä: niissä sekoittuu elokuvista puhuminen, yksityiselämän ongelmat ja...

– ... alan ajankohtaiset juorut”, Malmivaara lisää.

Nenonen jatkaa: – ”Näytetään jokaisen kodista heidän sänkynsä. Roolihenkilö Haapkylällä pariisilainen koristevuode,

Alaharjalla naapurin hylkäämä halpa Ikea, Knihtilällä turbo-kallis moottoroitu.”

Alaharja katsoo miten Nenonen naputtelee tekstiä läppärilleen. Hän on hyvillään tehokkuudesta, mutta miksi näyttelijät osaavat kymmensormijärjestelmän ja hän ei, kaksitoista romaania julkaissut kirjailija.

– Pitäisikö esitellä kerholaisten perheet? Esim Alaharja ja poika? Nenonen jatkaa ideointia.

– Sarjassa sillä on tytär, Alaharja huutaa keittiöstä, jonne hän on siirtynyt keittämään kahvia. – Ja sen sukunimessä on sitten iso H-kirjain ja väliviiva sitä ennen.

– Ei ne näy kuvassa. Tää on tv-sarja, Malmivaara toteaa kiviä.

– Käsiksessä näkyy. Mä haluan sekä väliviivan että ison H:n. Malmivaara ja Nenonen hymähtävät.

– Mutta siis, Nenonen muotoilee ja naputtaa läppärilleen. – Voisiko jakso alkaa aina kerhotapaamisella ja sen jälkeen seurataan yhden kerholaisen elämää. Olisiko lopussa sitten uusi kerhokokous?

Alaharja ei osaa sanoa. Muutenkaan hän ei ole keksinyt ehdottamaansa sarjaan koko palaverin aikana juuri mitään, hän ei ideoi yhtä vauhdikkaasti kuin Malmivaara ja Nenonen.

– ”Elokuvakerhon alku ja tuho”, Malmivaara lausuu draamattisesti.

– Tuhoutuuko kerho? Alaharja kysyy.

– Olisihan se draamallista, Malmivaara sanoo.

– Kyllähän meidän täytyy keksiä ihan hirveästi paljastettavaa, koska meillä kaikilla on aika tylsä ja epädraamaattinen elämä, Nenonen toteaa.

Yhtäkkiä yläkerrasta kuuluu kolahdus. Malmivaara ja Nenonen vilkaisevat ylös, aivan kuin joku nostaisi levytankoa ja laskisi sen maahan.

– Asuuko Gyllengranath edelleen tuolla?

Alaharja nyökkää hämmästyneenä ja kysyy mistä ihmeestä Malmivaara Gyllengranathin asuinpaikan tietää.

– Oon kerran käynyt siellä, Malmivaara täsmentää.

Tietenkin panemassa, Alaharja ajattelee.

– En tunne. Joskus jutellaan rappukäytävässä, Alaharja selittää.

– Onko sillä vielä se kauhee terrieri? Nenonen muistelee.

– Vai oliko se eksän?

– Ai säkin oot käynyt siellä? Alaharja kysyy todella yllättyneenä. Aivan varmasti panemassa myös, ajattelee mutta ei kysy, ja katsoo Nenosta joka ajokoiran valppaudella odottaa sormet valmiiksi näppäimistöllä ja Malmivaaraa joka nousee sohvalta istumaan, ristii jalkansa ja hymyilee lempeästi.

– Siis meidän pitää kirjoittaa tänään yleisesittely, Nenonen vaatii. – Esittely jolla tuottaja Haapkylä saa tuotantoyhtiön puolelleen. Ei tällaisia yksittäisten roolihenkilöiden juttuja.

Malmivaara vilkaisee kelloa.

– Apua, treenit, Malmivaara keskeyttää.

– Mitkä?

– Tanssii tähtien kanssa.

– Oot sä siinä? Nenonen yllättyy.

– Joo ja pitäis olla menossa jo, nyt on foxtrot, se on vaikee, Malmivaara panikoi ja sammuttaa läppärensä.

– Mikä on foxtrot? Alaharja kysyy.

– Mut mä yritän päästä kirjoittamaan niin paljon ku tree-neiltä pystyn.

– Siis mikä foxtrot on?

– Munkin pitää itse asiassa lähteä, Nenonen ilmoittaa.

– Äänikirjan luku.

– Onnee, Malmivaara toivottaa ja pakkaa läppärin kassiin.

Ei kai Nenonen luule että Malmivaara jotenkin pilkallisesti onnittelee. Niin kuin että ”taas yksi luuserinäyttelijä lukee äänikirjaa kun muita töitä ei saa”.